

Dues noves històries de Ca Montes

Publicat el **15 d'agost de 2015** per Vicent Partal i Montesinos al seu blog: MAILS PER A HIPÀTIA en <http://blocs.mesvilaweb.cat/vicent/>

***

Caldera era un jornaler, d'aquells que se n'anava alguna temporada a França a collir raïm. Aquesta era una pràctica habitual de l'època: anar unes setmanes a treure uns bons diners fent la collita allà dalt. Caldera, a més, volia ser torero, amb la qual cosa es convertia en un personatge peculiar. Tant que conten que una de les vegades, en tornar de França, havia oblidat la llengua i la casa on vivia. Quan Caldera tornà al poble només parlava en francès, o alguns sospitaven que més aviat així ho intentava fer veure i afirmava no saber on era sa casa. Es passava tota l'estona dient Oh Lalà!

Per més misteri encara aquella volta Caldera va tornar de França amb una capa de torero i es va posar a fer demostracions davant la clientela de Ca Montes. Ara una verònica, ara un pas de pit. Estava tan emocionat Caldera amb el seu lluïment que entre moviment i moviment ensopegà amb el tio Penya, un dels homes més majors del bar, molt bona persona i respectat però conegut també pel seu mal geni. El cas és que tots dos van anar rodolant per terra mentre Caldera romancejava en allò que semblava, o aparentava ser, francès. I el tio Penya li anava dient de tot.

El cas és que el personal del cafè es va començar a posar nerviós amb l'espectacle i encara amb el presumpte idioma de Caldera, de forma i manera que Matxote, el cambrer de casa, va agafar una cadira i posant el respatller per davant, com si foren les banyes d'un bou va arremetre contra ell. El bac del torero afrancesat, sorprès per l'eficàcia dels músculs i la intenció de Matxote, va ser d'antologia. Tant que conten que de només alçar-se, de repent, va recuperar la llengua que li era l'original i va recordar amb tota claredat on tenia sa casa. Així que allà veus com Caldera remugava calvari amunt, fugint d'aquells animals de ca Montes, gent de poble, incapaços d'entendre el seu art taurí i la seua, encara que sospitosa, facilitat de llengües. Oh, Lalà...

***

A les nits de Ca Montes les profies eren una pràctica quotidiana. No hi havia encara els cotxes ocupant el poble, com passa avui així que el personal quan era l'estiu simplement posava les cadires seguint la cantonada del bar i passava l'estona inventant reptes i envits que l'un o l'altre havien de fer.

Aquella nit li va tocar al Naquerano. El Naquerano vivia just a l'entrar del Calvari, una cantonada cap amunt de casa, doncs. Així que es va oferir voluntari a unes de les profies més habituals de la casa: intentar trobar el camí de casa amb els ulls embenats.

La cosa consistia en que es posava la persona en els quatre cantons amb els ulls tapats i se li feien unes quantes voltes amb la intenció de desorientar-lo. Després, a la palpa aquell qui patia la profia havia de trobar el camí cap a casa, caminant com si fora un cec. I obrir la porta.

El Naquerano va trobar que era fàcil. Total només havia d'orientar-se en la direcció correcta perquè sa casa era la primera en havent travessat el carrer. O això és el que es pensava ell.

De primer va errar la direcció i s'enfilà cap a l'era. Però el carrer era òbviament empinat, cosa que el va posar en alerta així que tornà enrere, al punt d'inici. I aquesta vegada s'encarà, efectivament, cap a casa. El Naquerano anava arrimat a la paret, esperant al moment en que ja no n'hi haguera més, de paret. Aquell seria el senyal evident que havia arribat a la cantonada i des d'allí l'única cosa que havia de fer era travessar el carrer i tocar casa. Guanyant, amb facilitat pensava ell, la profia.

No va pensar tanmateix que el Morenos li la podia jugar. Però ho va fer. Al final del carrer el darrer edifici era el magatzem d'ametla del Morenos i aquest va tenir la malpensada d'enganyar-lo en el moment que va veure que enfilava carrer amunt. Aprofitant que el veí embenat anava molt a poc a poc va córrer a sa casa i va obrir ràpidament la gran porta d'entrada. Com que el Naquerano pujava agafant-se a la pedra es va enganyar en notar que el carrer, aparentment, s'acabava. I confonent el forat de la porta amb el final del carrer va entendre que havia arribat a la cruïlla. Mal negoci: es va posar dins el magatzem, amb els ulls tapats.

I pel que es veu els hòmens es van estar hores rient-se del pobre Naquerano que estava vinga a topat i ensopegar ara contra les màquines, ara contra els sacs i ara contra les parets del magatzem, sense trobar ni la forma d'eixir, ni encara menys el camí de sa casa. I tan aprop com estava...